

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **D. U.**, zast. JUDr. Jaroslavem Harvalíkem, advokátem, se sídlem K Nouzovu 2090, 143 00 Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, 118 00 Praha 1 - Malá Strana, sekce 051, zast. JUDr. Alanem Korbelem, advokátem, se sídlem náměstí 14. října č. 3, Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 3. 2002, č. j. 533/17 133/2002, č. j. 533/17 134/2002 a č. j. 533/17 135/2002,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žalobce je **povinen** zaplatit k rukám zástupce žalovaného JUDr. Alana Korbela, advokáta, se sídlem náměstí 14. října č. 3, Praha 5 na nákladech řízení částku 3 650 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 3. 2002, č. j. 533/17 133/2002, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Českých Budějovicích ze dne 3. 8. 2000, č. j. 1950/110/2000, kterým byl zamítnut návrh na obnovu řízení ve věci dodatečného vyměření daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1995. Obdobně rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 3. 2002, č. j. 533/17 134/2002 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Českých Budějovicích ze dne 3. 8. 2000, č. j. 5837/110/2000, kterým byl zamítnut návrh na obnovu řízení ve věci dodatečného vyměření daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1996; a stejně tak rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 3. 2002, č. j. 533/17 135/2002 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Českých Budějovicích ze dne 3. 8. 2000, č. j. 5838/110/2000, kterým byl zamítnut návrh na obnovu řízení ve věci dodatečného vyměření daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1997.

Proti označeným rozhodnutím podal žalobce k Vrchnímu soudu v Praze žalobu, kterou se domáhá jejich přezkoumání. V žalobě uvedl, že označená rozhodnutí jsou nezákonná a byl jimi a řízením, které jim předcházelo, zkrácen na svých právech.

Žalobce uvedl, že správní orgán I. stupně (Finanční ředitelství v Českých Budějovicích) odůvodnil zamítnutí žádostí o obnovu řízení tím, že nezjistil naplnění důvodů uvedených v ustanovení § 54 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků“).

O obnovu řízení, jak vyplývá ze správního spisu, žalobce žádal s tím, že vyšly najevo nové skutečnosti, které nebyly zaviněny daňovým subjektem, jmenovitě že nyní má k dispozici potřebné účetní doklady a je schopen je předložit, a to doklady, jež k dispozici dříve neměl, neboť je zadržoval pan Mašek, s nímž žalobce uzavřel smlouvu o prodeji podniku. V odvolání proti rozhodnutím správního orgánu I. stupně o zamítnutí žádostí o obnovu řízení potom žalobce konkrétněji namítal, že doklady ke kontrole nemohl mít proto, že dne 2. 11. 1998 předal při podpisu smlouvy o prodeji podniku veškeré účetní doklady kupujícímu panu M., který je postupně vracel v průběhu druhé poloviny roku 1999. V žalobě dále žalobce uvedl, že správní orgán I. stupně vzal za prokázané, co uvedl K. M. ve své svědecké výpovědi ze dne 24. 2. 2000, a to, že mu žalobce v rozporu se smlouvou o prodeji podniku žádné doklady nepředal a tedy, že ho žalobce o vrácení dokladů nemohl požádat ani nepožádal. Žalobce v této souvislosti proto namítá, že se správní orgán I. stupně již nezabýval skutečností, že dle Smlouvy o prodeji podniku ze dne 2. 11. 1998, čl. IV., K. M., bytem B. 26, 636 00 B., svým podpisem (ověřeným notářem JUDr. P. K.) stvrdil, že je mu znám stav prodávaného podniku a seznámil se s kompletními a úplnými účetními doklady, které přebírá. Z tohoto podle žalobce vyplývá, že rozhodnutí správního orgánu bylo učiněno na základě křivé výpovědi svědka K. M., přičemž touto skutečností se nezabýval ani žalovaný, který odvolání žalobce proti zamítnutí žádosti o obnovu řízení rovněž zamítl a ve svém zamítavém rozhodnutí pouze konstatoval, že podmínky pro obnovu řízení podle § 54 odst. 1 písm. b) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků nebyly splněny, aniž by pro své subjektivní rozhodnutí poskytl bližší odůvodnění. Dále žalobce uvedl, že o křivém svědectví svědka svědčí i ta skutečnost, že část předmětných účetních dokladů žalobci vydal a v této souvislosti vydal dne 23. 5. 2002 správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. 3271/130/2002, kterým povoluje přezkoumání rozhodnutí. Z výše uvedeného proto žalobce dovozuje, že vyšly najevo nové důkazy, které nemohly být bez zavinění žalobce uplatněny již dříve v řízení a mohou mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí a dále, že rozhodnutí bylo učiněno na základě křivé výpovědi svědka, čímž došlo k naplnění důvodů pro obnovu řízení dle § 54 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Žalobce dále dovozuje, že byly porušeny základní zásady řízení dle ustanovení § 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, neboť nebylo dbáno na zachování práv a právem chráněných zájmů žalobce, provedené důkazy nebyly hodnoceny v jejich vzájemné souvislosti, nebylo přihlédnuto ke všemu, co v řízení vyšlo najevo a věc byla po právní stránce nesprávně posouzena. Žalobce proto navrhuje, aby soud zrušil napadané rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu I. stupně, věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení a byla přiznána náhradu nákladů řízení.

Žalovaný podal k žalobě na výzvu soudu písemné vyjádření, ve kterém uvedl zejména následující podstatné skutečnosti:

K námitce týkající se křivé výpovědi žalovaný uvedl, že žalobce žádným způsobem nedoložil, že v případě svědka se jednalo o křivou výpověď; k tomu žalovaný doplnil, že dne

24. 2. 2000 proběhl na Finančním úřadě Brno II výslech svědka K.M., který uvedl, že mu nebyly daňovým subjektem předány žádné doklady. Žalovaný doplnil, že ze spisového materiálu vyplynulo, že žalobce se k výslechu nedostavil ani nepřevzal sdělení o konání výslechu svědka. Žalovaný dále uvedl, že skutečnost, že veškeré doklady byly daňovému subjektu zadržovány K. M., nebyla nijak dokázána a to ani v rámci odvolacího řízení.

K námitce žalobce – že o křivém svědectví svědka svědčí i ta skutečnost, že část předmětných účetních dokladů žalobci předal, přičemž správní orgán I. stupně vydal dne 23. 5. 2002 rozhodnutí č. j. 3271/130/2002, kterým povoluje přezkoumání rozhodnutí - žalovaný uvedl, že rozhodnutí vydané dne 23. 5. 2002, č. j. 3271/120/2002 se týkalo žádosti o přezkoumání rozhodnutí Finančního úřadu v Dačicích ze dne 19. 10. 1999, č. j. 22256/087930/1129, kterým bylo částečně vyhověno odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru č. 11/99, č. j. 13606/99087970/64, ze dne 14. 5. 1999 týkajícího se doměření daně z přidané hodnoty. Z rozhodnutí vyplývá, že žalobce navrhl v rámci odvolání předložit doklady, kterými by potvrdil oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně či osvobození od povinnosti uplatnit daň na výstupu u vývozu zboží a mezinárodní přepravy za zdaňovací období leden až prosinec 1997 a 1. až 4. čtvrtletí roku 1998. Žalovaný dále uvedl, že dle sdělení správce daně (Finanční úřad v Dačicích) byla dokumentace předložena dne 10. 11. 1999, tedy již v průběhu odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na dani z přidané hodnoty. Žalovaný dále uvedl, že ze spisového materiálu vyplynulo (konkrétně z protokolu o zahájení kontroly č. j. 6799/99/087930/1129 ze dne 11. 3. 1999), že u poplatníka byla zahájena kontrola daně z přijmu fyzických osob za zdaňovací období roku 1995, 1996 a 1997. Při ústním jednání předložil žalobce smlouvu o prodeji podniku uzavřenou dne 2. 11. 1998 s tím, že žádné daňové doklady nemá, neboť je předal notáři (JUDr. K.), který sepisoval smlouvu. Po ukončení jednání byla žalobci předložena výzva k předložení účetnictví a k prokázání všech skutečností uvedených na daňových přiznáních, a to za výše zmíněná zdaňovací období roků 1995, 1996 a 1997. Žalobce podle žalovaného tuto výzvu dne 11. 3. 1999 převzal, a z důvodu že v termínu do 15-ti dnů nereagoval, byla mu dne 26. 4. 1999 doručena druhá výzva, na kterou reagoval po 15-ti dnech s tím, že veškeré účetnictví od roku 1995 do roku 1998 předal novému majiteli společnosti a nemá právo si dokumenty vyžádat zpět. Žalovaný v této souvislosti uvedl, že Finanční úřad v Dačicích proto stanovilo daň dle pomůcek v souladu s ustanovením § 31 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, přičemž při stanovení základu daně vycházel z výše příjmů uvedených žalobcem na daňových přiznáních s tím, že neprokázané výdaje byly stanoveny v souladu s ustanovením § 7 odst. 9 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, ve výši 25 % z příjmů ze živnosti. Dne 14. 5. 1999 byla žalobcem podepsána zpráva o kontrole bez připomínek. Žalovaný proto dovozuje, že žalobce v průběhu celého daňového řízení na dani z příjmů fyzických osob, tedy ani v rámci obnovy řízení, a to ani po opakovaných výzvách správce daně vydaných dle § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, nepředložil požadovanou dokumentaci, přičemž žalobce má podle žalovaného povinnost prokázat všechny skutečnosti, které uvádí v daňovém přiznání. K námitkám žalobce týkajícím se naplnění důvodů pro obnovu řízení dle ustanovení § 54 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků a porušení základních zásad daňového řízení žalovaný uvedl, že ustanovení § 54 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní stanoví taxativně důvody, pro které je možné na žádost poplatníka či z úřední povinnosti obnovit řízení ukončené pravomocným rozhodnutím a doplnil, že námitka daňového subjektu týkající se nemožnosti předložení dokladů ke kontrole v kontrolovaných letech je nedůvodná, neboť ze spisového materiálu je zřejmé, že se nejedná o novou skutečnost, která by nebyla daňovému subjektu známá již při ústním jednání při zahájení kontroly. Žalovaný dále uvedl, že účetní jednotky jsou povinny uschovávat účetní záznamy po dobu stanovenou v ustanovení § 31

odst. 2 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů. Účetní záznamy (účetní knihy, odpisové plány, inventurní soupisy, účtový rozvrh) se podle tohoto zákona uchovávají po dobu pěti let počínajících koncem účetního období, kterého se týkají.

Závěrem žalovaný uvedl, že v žádosti o obnovu řízení ani v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým nebyla obnova řízení povolena, nebyly uvedeny důvody, pro které lze řízení obnovit, a proto jim nebylo vyhověno. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl a přiznal náklady právního zastoupení k rukám právního zástupce žalovaného,a to do tří dnů od právní moci rozhodnutí.

Ze správního spisu předloženého na výzvu Nejvyššího správního soudu žalovaným vyplynuly tyto podstatné skutečnosti:

Dne 2. 11. 1998 byla mezi žalobcem a Karlem Maškem uzavřena smlouva o prodeji podniku. Z této smlouvy vyplývá, že Karlu Maškovi je znám stav prodávaného podniku, seznámil se kompletními a úplnými účetními doklady, které přebírá. Finanční úřad Brno II provedl na základě dožádání výslech svědka K. M., který mimo jiné uvedl, že mu žalobce v rozporu se smlouvou o prodeji podniku žádné doklady nepředal a ani jej o vrácení dokladů nepožádal. O konání výslechu byl sdělením vyrozuměn i žalobce, který se k výslechu nedostavil. Na výzvu správního orgánu žalobce uvedl, že účetní doklady zadržuje Karel Mašek. Z důvodu, že žalobce neprokázal údaje, které vykázal v daňových přiznáních k dani z příjmů, byla mu stanovena daňová povinnost za roky 1995, 1996, 1997 za použití pomůcek. Do protokolu o ústním jednání ze dne 17. 1. 2000 žalobce uvedl, že nemá písemné důkazy o tom, že žádal Karla Maška o vrácení účetních dokladů. Odvolání proti dodatečným platebním výměrům žalobce nepodal.

Žalobce podal až návrh na obnovu řízení v předmětných věcech, a ten byl zamítnut. Stejně tak byla shora označenými rozhodnutími zamítnuta odvolání žalobce proti rozhodnutím, jimiž byly zamítnuty návrhy na obnovu řízení, přičemž tato rozhodnutí byla následně napadena žalobou, o níž je nyní rozhodováno. Odvolací orgán se v odůvodnění svých rozhodnutí postupně vypořádal s jednotlivými námitkami odvolatele (žalobce) a neshledal, že by byla naplněna některá z podmínek pro povolení obnovy řízení.

V daném případě se jedná o žalobní věc, která napadla v roce 2002 u Vrchního soudu v Praze. Protože věc nebyla Vrchním soudem v Praze skončena do 31. 12. 2002, byla dle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s., tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu.

Nejvyšší správní soud vyzval žalobce, aby označil důkazy k prokázání žalobních námitek (žalobních bodů), které uvedl v žalobě. Rovněž vyrozuměl žalovaného k možnosti navrhnout důkazy k vyvrácení žalobních námitek uvedených v žalobě. Výzvou ze dne 5. 5. 2003 vyrozuměl Nejvyšší správní soud žalobce i žalovaného o možnosti dokončit řízení rozhodnutím ve věci samé bez toho, aby bylo nařizováno jednání. Žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil a Nejvyšší správní soud na základě ustanovení § 51 s. ř. s. dovodil, že s projednáním bez jednání souhlasí; žalovaný ve svém podání ze dne 15. 5. 2003 uvedl, že setrvává na stanovisku obsaženém ve vyjádření k žalobě ze dne 25. 10. 2002. Toto stanovisko žalovaný zaslal na základě výzvy Vrchního soudu v Praze, ve kterém byl vyzván k předložení písemného vyjádření k žalobě, a to ve lhůtě dvou měsíců a zároveň byl vyzván,

aby se vyjádřil k záměru soudu projednat věc bez nařízení jednání, to však ve lhůtě 15 dnů. Tato výzva Vrchního soudu v Praze byla žalovanému doručena dne 30. 8. 2002. V podání ze dne 5. 9. 2002 žalovaný uvedl, že k záměru soudu projednat věc bez nařízení jednání sděluje, že je připraven se jednání zúčastnit. V označeném podání ze dne 25. 10. 2002, které obsahuje písemné vyjádření, žalovaný závěrem uvedl, že navrhuje, aby soud po provedeném jednání vydal rozhodnutí, že se žaloba zamítá, tedy dalo by se rovněž dovodit, že žalovaný požaduje nařízení jednání. Protože však žalovaný na výzvu Nejvyššího správního soudu uvedl, že neodkazuje na podání ze dne 5. 9. 2002, ale na pozdější podání (tedy ze dne 25. 10. 2002), které nedoručil ve stanovené lhůtě 15 dnů, považuje Nejvyšší správní soud toto podání (vyjádření) žalovaného za opožděné a dovozuje na základě ustanovení § 51 s. ř. s., že souhlas projednat věc bez nařízení jednání byl tímto udělen. Námitka podjatosti k složení senátu Nejvyššího správního soudu, který věc podle rozvrhu práce rozhoduje, nebyla žádným z účastníků vznesena.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vyšel Nejvyšší správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích vytčených žalobcem v odůvodnění žaloby. O věci samé rozhodl Nejvyšší správní soud na základě výše podaného zdůvodnění bez jednání a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Obnova řízení v daňovém procesu je mimořádným opravným prostředkem, pro jehož použití musí být splněny podmínky uvedené v ustanovení § 54 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Ten mimo jiné stanoví, že řízení ukončené pravomocným rozhodnutím se obnoví na žádost příjemce rozhodnutí nebo z úřední povinnosti, jestliže a) vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně uplatněny již dříve v řízení a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí, b) rozhodnutí bylo učiněno na základě podvrženého nebo zfalšovaného dokladu, křivé výpovědi svědka nebo křivého znaleckého posudku nebo rozhodnutí bylo dosaženo jiným trestným činem.

K prvnímu důvodu obnovy řízení Nejvyšší správní soud uvádí, že z důvodu, že se v souzené věci jedná o nemožnost předložení podkladů, kterou však žalobce sám zapříčinil, neboť podklady na základě Smlouvy o prodeji podniku kupujícímu podle svých tvrzení sám předal a nemohl tudíž doložit skutečnosti potřebné pro řádné stanovení daňové povinnosti, čímž navíc porušil např. ustanovení § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván), nelze tuto skutečnost považovat za skutečnost nebo důkaz, který nemohl být bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně uplatněn již dříve v řízení. Za takovouto skutečnost by v této věci mohla být považována například skutečnost nevycházející ze zaviněného jednání žalobce, příkladem zničení dokladů při záplavách či obdobná změna podstaty podkladů zapříčiňující nemožnost předložení podkladů, a jejich pozdější nečekané objevení, nikoliv však skutečnost způsobená vlastním jednáním žalobce, který navíc opomenul ustanovení jiných předpisů. Z uvedeného tedy vyplývá, že není splněna základní podmínka pro povolení obnovy řízení stanovená v ustanovení § 54 odst. 1 písm. a) tj. existence nově vyšlých skutečností nebo důkazů, které nemohly být bez zavinění uplatněny již dříve v daňovém řízení, takže se soud nemusel zabývat splněním další podmínky v závěru citovaného ustanovení, tj. zda nově najevo vyšlá skutečnost či důkaz mohla mít podstatný vliv na rozhodnutí.

Ke druhému důvodu obnovy řízení Nejvyšší správní soud uvádí, že křivou výpovědí svědka je třeba rozumět záměrné či cílené uvedení údajů, které zkresluje objektivní skutečnost, a které je jako takové prokázané. Okolnost, že svědek uvedl, že mu žalobce v rozporu se smlouvou o prodeji podniku žádné doklady nepředal a tedy, že ho žalobce o vrácení dokladů nemohl požádat ani nepožádal, přičemž ve smlouvě o prodeji podniku ze dne 2. 11. 1998 kupující (K. M.) svým podpisem stvrdil, že je mu znám stav prodávaného podniku, seznámil se s kompletními a úplnými účetními doklady, které přebírá, nemusí ještě bez dalšího znamenat křivou výpověď, ale může jít také jen o sporné opačné tvrzení, než je tvrzení žalobcovo. Z důvodu, že však žalobce žádné důkazy potvrzující jeho tvrzení nepředložil, tedy nedoložil, že právě jeho tvrzení je objektivní skutečností, což ostatně nevyplynulo ani z daňového řízení, k výslechu svědka, kde své opačné tvrzení mohl se svědkem konfrontovat, se nedostavil, navíc ani nedoložil, že o vrácení podkladů K. M. žádal (jeví se ostatně zarážející, že se smlouvou o prodeji podniku, jako složitém právním úkonu, kdy kupující vstupuje do práv a závazků prodávajícího, nebyl sepsán seznam předávaných podkladů, které jsou pro další existenci podniku nezbytné, a rovněž tak, že nebyl sepsán záznam či dodatek ke smlouvě o údajném předání části podkladů resp. rozsahu jejich předání), a ani jinak nebylo tvrzení svědka jako křivá výpověď prokázáno, je Nejvyšší správní soud toho názoru, že za těchto okolností se v souzené věci nejedná o křivou výpověď svědka a tudíž ani důvod obnovy řízení podle písm. b) cit. zákonného ustanovení nebyl dán. Toto zdůvodnění uvádí Nejvyšší správní soud i k doplňující námitce žalobce - o křivém svědectví svědka svědčí i ta skutečnost, že část předmětných účetních dokladů K. M. žalobci předal, přičemž správní orgán I. stupně vydal dne 23. 5. 2002 rozhodnutí č. j. 3271/130/2002, kterým povoluje přezkoumání rozhodnutí - a doplňuje, že ani toto předání podkladů nebylo prokázáno a nelze tudíž dovozovat, že se jedná o křivé svědectví. Ostatně z obsahu správního spisu nevyplývá, že část předmětných účetních dokladů, jak žalobce uvedl, K M. žalobci předal, ale vyplývá pouze to, že žalobce v žádosti o přezkoumání rozhodnutí uvedl, že může tyto doklady předložit.

Protože nedošlo k naplnění ani jednoho z důvodů obnovy řízení, přičemž správní orgány nezanedbaly žádnou zákonnou povinnost a neporušily ustanovení právních předpisů či zásad správního řízení, a podle názoru Nejvyššího správního soudu svoje rozhodnutí také náležitě odůvodnily (správní orgány nesetrvaly, jak namítá žalobce, toliko na konstatování, že nebylo zjištěno naplnění důvodů uvedených v ustanovení § 54 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, aniž by pro svá rozhodnutí poskytly bližší odůvodnění), Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal vady řízení ani porušení zákonnosti a žalobci tudíž k jeho žalobě nepřisvědčil. Z tohoto zjištění dovodil důsledek předpokládaný ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. a žalobu zamítl.

Náhrada nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný měl v tomto řízení úspěch, má tedy právo na náhradu nákladů řízení. S tímto řízením mu vznikly náklady v celkové výši 3 650 Kč, sestávající se z odměny právnímu zástupci ve výši 3 500 Kč (v souladu s § 11 vyhlášky č. 484/2000 Sb., kterou se stanoví paušální sazby výše odměny za zastupování účastníka advokátem nebo notářem při rozhodování o náhradě nákladů řízení v občanském soudním řízení) a náhrady hotových výdajů 2 x 75 Kč (dle § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů). K uhrazení nákladů řízení soud stanovil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. 2. 2004

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu